

TISZA KATA

Hipnózis 6-kor

*Abszurd terápiák az utcán,
a konyhában és a hálósobában*

Semi-fiction

Scolar

Ez az egész belső utazás egy általános tisztulási folyamat, amely során mindenfajta emberi kapcsolatunkat szükséges átvizsgálni, akárcsak mindezek kiindulópontját: az önmagunkhoz való viszonyt.

1. Életet adok-veszek

Különös a vonzalmam az orvosok felé. Valamiféle mély, bensőséges érzés. A feltételezés, hogy értenek, látnak valami olyat belőlem, amit én nem. Így aztán szeretek orvosokkal barátkozni. Egyszerűen azért, mert állandó halálfélelmem van, és megnyugtató, hogy bármikor felhívhatom valamelyiket az éppen aktuális bajommal, s rögtön ad is rá valamit. Szerencsére elég kellemes személyiségem van, ők is szeretnek barátkozni velem. Hosszas ügyeletek után megérkezni hozzám, lezuhanni a konyhába, és csak mesélni vagy hallgatni, vagy teát szűröcsölni, politizálni, az élet értelmetlenségéről beszélgetni. Mert abban azért a legtöbben egyetértenek – én legalábbis velük barátkozom össze –, hogy az élet szar alapvetően, s csak apró részletek vannak, amelyek szerethetőek belőle, ezen apró részletek egyike pedig éppen a barátságunk. Amikor pedig rájuk tör a halálfélelem, nehezebb műtétek előtt, vagy után, vagy közben, vagy ha egy vérzés nem áll el, ők is engem keresnek: kiegyenlített az ügylet. Ők a testhez, én a lélekhez értek. Így aztán hajnali kettőkor is akár felírnak gyógyszert a szájam szegletében hirtelen megjelenő herpeszre, vagy felfázásra, bármire.

Egyetlen dologban azonban nem akarnak segíteni. S ez örökös csalódást okoz. Pedig már sokadiknál próbálkoztam. Nem igaz, hogy mindenre van szer, csak éppen meghalásra nincsen, amit akár azonnal be lehetne venni, ha valami elviselhetetlenül fáj egy embernek. Mint egy aszpirint, és kész, vége. De nem. Egyikük sem.

Olyan szépen kezdem. Hosszas séták a természetben. Azt az orvosok szeretik valamiért. Talán mert úgy vélik, egészséges. De még egészségtelen dolgokat is csinálunk együtt, kivel mit. És amikor már bizalmas a viszony, előhozakodom a kéréssel. Megrökönyödnek. Aztán viccre veszik, és amikor látják, hogy nem viccelek, bolondnak néznek. Aztán hanyagolni kezdenek, és végül a herpesz elleni gyógyszert sem írják fel.

Magamra maradok. De próbálkozom rendületlen. Nemrégiben egy új orvossal ismerkedtem meg, egy sebésszel, akinek rém rossz a híre. Érzéketlen, beszél róla, és én ezt jó jelnek vettem. Az érzelmesekkel nem sokra mentem. Vele még az udvariassági kört se jártam be, rögtön a tárgyra tértem. Nézd, mondtam neki, te orvos vagy. Én igen, felelte. Ha orvos vagy, folytattam, akkor te ugye ki tudsz keverni ezt-azt, ha szükséges? Hát nem mindent, mondta, de azért igen. Nos, folytattam, mi a leghatékonyabb szer, ami biztos halált okoz? A patkányméreg, vágta rá, és felcsillant a szeme. Neked kéne?

Nekem hát, de csak tartalékba, hogy legyen, ki tudja, mit hoz az élet. Ne legyek kiszolgáltatva a helyzetnek. És olyat szeretnék, ami nem fél munkát végez, hanem rendeset. Értem, felelte B, és mintha máris felkeltettem

volna az érdeklődését. Neki ez tetszett, mintha megjött volna a tudása haszna, talán úgy érezhette. Megamúgy is, a halál felizgatja az embereket. Nem kívánom ingyen, mondtam B-nek, nyugodtan kérj valamit cserébe. Éppen nálam voltunk a konyhában, ő műtétből érkezett, én teát főztem, felnézett a mennyezetre, a csillárra mutatott: ez a dizájnlámpa jó lesz, mindig is szerettem volna ilyet. Felálltam a konyhaszékre, hogy leszereljem, de B leintett: csak a halálod után vinném el.

Így indult a kapcsolatunk B-vel. Aki olykor, de csak ritkán, boncolásokat is végzett. Azt jobban szerette, mint az élő műtéteket, a halottakkal ugyanis kevesebb probléma van szerinte. Nem volt egy kedves ember, ettől őszintének éreztem. Belőlem se hozott ki kedvességet, s így magamat is őszintének éreztem vele szemben. Ugye nem értesz félre, kérdeztem. Nem meghalni szeretnék. Nem, nem, persze, bólintotta. Csak a tudat kell. A tudat, hogy bármikor megteheted. Értem én ezt, életet adok-veszek.

Bele tudtam volna szeretni csupán ezért az egyetlen mondatért, de az csak bonyolította volna az ügyletünket, ha még a végén érzelmeskedni kezdünk, oda a mestertervem. Így aztán a patkányméregről faggattam inkább, hogy biztos dózis és azonnali legyen. Kiszámoltuk, hány patkánynak felelnék meg testsúly tekintetében, de mivel nyúlban is lehetett mérni, végül úgy öt nyúlnak megfelelő adagot javasolt. Mondtam, hogy javasoljon kicsivel többet, hogy tényleg biztos legyen, de rám szólt, hogy belső vérzésem lesz tőle, és arra is gondolni kell, hogy az ember jól nézzen ki a koporsóban.

Utána megkérdezte, hogy megdughat-e, ha már meghaltam. Amikor úgyis jön a lámpáért, mondtam, akkor végül is nekem már mindegy, de mégis milyen kedves, hogy azért megkérdezte. Viszont fennakadtam a belső vérzésen, és kérdeztem, hogy nincs-e másik tippje, mint a patkány-méreg. Mi van, máris beszartál, kérdezte, kifarolsz belőle? Mondtam: nem farolok, csak felmérném a választási lehetőségeket. A reklamációra végül komolyabban is vette, amit kértem, és a morfinnál kötöttünk ki. Azt Bulgakov is szerette, felemelő azonosság, mosolyogtam magamban. Elegáns, egyszerű, tiszta, és csak simán elalszol tőle. Na jó, megfulladsz, de az ott már a vég katarzisa. A szabadság tudata. Mindig kell egy belső gondolat, amibe kapaszkodhatom, ha minden külső szertefoszlan.

B tartotta a szavát, felírta, elhozta. Romantikus díszcso-magolásban. Behúttam a fiolákat. Amióta a hűtőmben vannak, a tudat végtelenül megnyugtat. Kezemben a kontroll, néha megszimogatom a dobozt, azóta nem foglalkoztat a halál gondolata. Nem félek, nem is vágyom rá. Sőt. Élem az életem megkönnyebbülten, szinte vidáman végzem a munkámat. No, azért nem teljesen, nem vagyok az az alkat, de jól győzőm a napi terápiákat. Manapság járványban, háborúidőben sok emberben ölt testet a halálfélelem, nem csak egy terapeutában, olyannyira, hogy a minap elfelejtettem beírni sietségemben a bejelentkező kliens nevét a naptárba. Tudniillik egyik telefon csörög a másik után. Csak az időpontot jegyeztem fel, a találkozó helyét, és a problémát, amivel megkeresett. Így ébresztett az óra hétfő reggel a napirenddel: 8 óra, online, halálfélelem.